

Η ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΔΥΝΑΤΗ ΘΕΩΡΗΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΠΟΡΕΙΑΣ ΤΟΥ ΜΠΑΡΑΚ ΟΜΠΑΜΑ. (Α' Μέρος) (του Γιάννη Ζήση)

Πέρα από τον εμφανή ρόλο των λόμπι, πέρα από την τεχνοκρατική στελέχωση και επίσης σ' ένα βαθμό την στελέχωση από πρόσωπα της κυβέρνησης του Κλίντον, πέρα από την κομφορμιστική συνέχεια **οφείλουμε να δούμε και κάποιες θετικές πλευρές και δυνατότητες** (που θα δοκιμαστούν σε μήκος χρόνου από τις συνθήκες) **σχετικά με το πρότυπο και το σχεδιασμό διακυβέρνησης των ΗΠΑ από τον Μπαράκ Ομπάμα.**

Το πλαίσιο της στρατηγικής «Αβραάμ Λίνκολν», όπως ονομάζεται, είναι μια παράμετρος. Παράλληλα βέβαια πρέπει να εξετάσουμε το ρόλο που έχουν μεταβατικά, λόγω της οξύτητας της προεκλογικής αντιπαράθεσης για την ανάδειξη του υποψηφίου προέδρου από το δημοκρατικό κόμμα, οι συμβιβαστικές προσεγγίσεις από τον Μπαράκ Ομπάμα και τους επιτελείς του προς την αντίπερα όχθη, της Χίλαρυ Κλίντον.

Πρέπει να εξετάσουμε επίσης ως παράγοντα πίεσης την ανάγκη μιας συνέχειας και ομαλότητας του συστήματος. Σ' αυτή την περίπτωση **η πιο θετική έκβαση βρίσκεται στην πιθανή ύπαρξη ενός στρατηγικού σχεδιασμού διακυβέρνησης** αλλά και διεκπεραίωσής του (μέσα από τους κυβερνητικούς τομείς και τα στελέχη) με όρους συνοχής: του δημοκρατικού κόμματος, διακομματικά αλλά και του συστήματος, ώστε να επιτευχθεί η μέγιστη τεχνοκρατική συναίνεση και παράλληλα να υπάρχει εσωτερική διαχείριση του κινδύνου και όχι εξωτερική του δυναμική.

Αυτή η προσέγγιση έχει λόγο ύπαρξης ως **ευφυής πολιτικός σχεδιασμός για μεγιστοποίηση αποτελεσμάτων και ελαχιστοποίηση τριβών, ελαχιστοποίηση του πολιτικού ιξώδους των ιδεών και των αλλαγών**. Το κρίσιμο σημείο για την αξιολόγηση της πιθανότητας ενός τέτοιου σεναρίου βρίσκεται στην έναρξη της κυβερνητικής θητείας και στην κλιμάκωση των μέτρων και των αλλαγών. Στον προσανατολισμό τους και όχι στην εκκωφαντικότητά τους.

Το κρίσιμο θέμα είναι η ανάγκη για μια σε βάθος και σε διάρκεια αλλαγή των πολιτικών προσέγγισης αλλά και αξιολόγησης των ζητημάτων. Αυτό σημαίνει μια επίμονη τάση προοδευτικότητας που δεν εξαντλείται στην αφετηρία και που έχει ξεκάθαρες ηθικές αρχές ικανές να επιβάλλονται στην αυτοσυντήρηση εστιών που γεννούν προβλήματα. Εδώ οπωσδήποτε αναδεικνύεται η ανάγκη για αρχές που συνδέονται με την συμμετοχικότητα όπως η διαδικτυακότητα, με την οποία λέγεται ότι σκοπεύει να προσεγγίζει τα ζητήματα ο Μπαράκ Ομπάμα. **Αυτό σε τελική ανάλυση αποτελεί μια εγγύηση προοδευτικής συνέχειας**, καθώς δίνει τη δυνατότητα για μια νέα άντληση ιδεών από το εσωτερικό της αμερικανικής αλλά και της διεθνούς κοινωνίας. Παρέχει επίσης την δυνατότητα για μια βαθιά συστημική αξιολόγηση και εξέλιξη στο εσωτερικό και διεθνές σύστημα. Κυρίως όμως ενδιαφέρει, τα μέτρα να μην είναι μέτρα προβληματικά σε βάθος χρόνου ή μιας συστημικής διακόσμησης .

Για όλα αυτά τα ζητήματα όμως ο βασικός καταλύτης διευκρίνισης και αξιολόγησης είναι **ο χρόνος**. Οπωσδήποτε η αναμονή δεν πρέπει να λειτουργήσει επιθετικά απέναντι σε μια σαφώς καλύτερη- φυσιολογικά- προσέγγιση και διακυβέρνηση από αυτή που είχαμε μέχρι τώρα συνηθίσει στις ΗΠΑ. Το κρίσιμο θέμα (όπως είπαμε) είναι να μην λειτουργήσει σαν επικάλυψη, σαν επένδυση. Να βασίζεται σε μια αλλαγή που δε φοβάται την απώλεια κεκτημένων.

Αυτό το πρόβλημα βέβαια δεν αφορά μόνο τον Ομπάμα. Αφορά κάθε προοδευτική ανάδειξη κυβερνητικού σχήματος ή ηγετικών παραγόντων στις κοινωνίες σε ολόκληρο τον κόσμο (για να μην υπερφορτώνουμε βέβαια και τους παράγοντες με μια αρνητικότητα σκέψης και διάθεσης φυγής από τις δικές μας ευθύνες να ασκήσουμε πειστικά και εποικοδομητικά μια προώθηση ιδεών προς τα πεδία των κοινών ενδιαφερόντων).

Μέχρι τώρα, **πλην της αναμενόμενης αν και μετριασμένης μεροληψίας στην Μέση Ανατολή και την διάσκεψη του ΟΗΕ για τον ρατσισμό, η διακυβέρνηση Ομπάμα δίνει θετικά δείγματα γραφής**, τόσο στα εσωτερικά ζητήματα όσο και στις διεθνείς σχέσεις, στα πλαίσια βέβαια ενός προοδευτικού ρεαλισμού. Παρά τις όποιες επικρίσεις που αναπτύξαμε, οφείλουμε να αναγνωρίσουμε με αρετή και τόλμη και αυτοκριτική τις θετικές ισχυρές ενδείξεις, την ίδια ώρα που οι χρηματιστηριακές αγορές επικρίνουν και ζητούν θαύματα για να θεραπευθούν τα δικά τους αίσχη.

17 Μαρτίου 2009

Γιάννης Ζήσης, Δημοσιογράφος-Συγγραφέας
Μέλος της Γραμματείας της ΜΚΟ Σόλων